

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.194/2020/6.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Karsai Dániel Ügyvédi Iroda (...gyintéző dr. Karsai Dániel ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe.**) felperesnek a Dr. Illés Géza Márton Ügyvédi Iroda (... ügyintéző dr. Illés Géza Márton ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 68.M.895/2019/15. számú ítéletével szemben az alperes által 17. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, az eljárási illeték tekintetében akként változtatja meg, hogy kötelezi az alperest, a NAV külön felhívására fizessen meg 69.700 (hatvankilencezer hétszáz) forint eljárási illetéket az állam javára.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + ÁFA másodfokú perköltséget, továbbá a NAV külön felhívására 92.930 (kilencvenkétezer kilencszázharminc) forint fellebbezési illetéket az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

- [1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2020. január 28. napján meghozott 68.M.895/2019/15. számú ítéletével a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 1.161.600 forint elmaradt munkabért, mint kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.
- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában hivatkozott a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 5.Mf.680.051/2019/6. számú rész-közbenső ítéletére, mellyel - a 68.M.1180/2016/50. számú elsőfokú ítélet megváltoztatásával - az alperes által kibocsátott felmentés jogellenességét állapította meg. A másodfokú bíróság a felmentés jogellenességéhez kapcsolódóan a kártérítési követelés összegére az elsőfokú eljárás folytatását rendelte el.
- [3] Az elsőfokú bíróság a folytatódó eljárás során a felperes módosított kereseti kérelmének megfelelően a jogellenesség jogkövetkezményeit a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XX.... törvény (a továbbiakban: Kjt.) 38. §-a alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1), (2) bekezdése alapján vizsgálta.

- [4] Kifejtette, hogy a 2015. április 5. napján kibocsátott alperesi felmentés jogellenességére tekintettel kellett a jogellenesség jogkövetkezményeivel összefüggő igényt elbírálni. Megállapította, hogy a felmentés 2016. augusztus 1. napjával hatályosult, figyelemmel a felperes ezt megelőző keresőképtelenségére.
- [5] A felmentéskor a felperes távolléti díja 96.800 forint volt. A becsatolt okiratok szerint a felperes ... Kormányhivatala kerületi Hivatala ... számú határozata alapján 2018. március 26. napjától nyolcvan napig, napi 3.588 forint összegű álláskeresői járadékban részesült. Ennek megszüntetésére 2018. június 14. napjával került sor a ... Kormányhivatala kerületi Hivatala a ... ügyiratszámú határozatával, mivel a járadék folyósítási idejét a felperes kimerítette.
- [6] Az elsőfokú bíróság alaposnak találta a felperes módosított keresetét, melyben a jogellenesség jogkövetkezményeinek alkalmazása körében 1.161.600 forint elmaradt illetmény, mint kártérítés megfizetését kérte. Kifejtette, hogy a Kjt. 2. § (3) bekezdése értelmében az Mt. rendelkezéseit alkalmazni kell a közalkalmazotti jogviszonyban. Az alkalmazás kizárására irányuló rendelkezés hiányában az Mt. 82. §-a közalkalmazotti jogviszony esetén is irányadó. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseiről szóló 3/2014. (III. 31.) KMK véleményben foglaltakat, illetve a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK véleményben foglaltakat is.
- [7] Kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság jogerős határozatára tekintettel már nem volt vitatható a felmentés jogellenessége. Az alperesnek ebből következően az Mt. 82. §-a alapján kellett helytállnia a jogkövetkezmények tekintetében.
- [8] A Pp. 146. § (5) bekezdés c) pontja és a 6/2016. (XI.28.) KMK véleményben foglaltakra tekintettel megengedett keresetmódosításnak tekintette, hogy a felperes az eljárás folyamán esedékessé váló követelésekkel a keresetét felemelte, azt összecszerűségében módosította, mivel erre jogszerűen lehetősége volt a tizenkét havi távolléti díj mértékéig.
- [9] Az elsőfokú bíróság kifejtette, figyelemmel a közalkalmazotti jogviszony megszüntetése óta eltelt időre, a csatolt igazolások alapján megállapítható volt, hogy a jogellenes jogviszony megszüntetéssel az alperes kárt okozott a felperes számára, amely meghaladta a tizenkét havi távolléti díj összegét. Erre tekintettel a tizenkét havi távolléti díj mértékéig megalapozott volt a felperes keresete.
- [10] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a jogszabály egyértelmű rendelkezése értelmében az alperesnek munkáltatóként kötelessége volt a jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggő kárt megtéríteni. A kár megtérítése körében pedig egyetlen korlátot határoz meg a jogszabály, ami a tizenkét havi távolléti díjnak megfelelő összecszerűségre vonatkozik. Egyéb más korlátozás a kártérítés során nem érvényesül, ebből következően nem volt lehetőség a jogsértés súlyának mérlegelésére, illetve arra hivatkozva a kártérítés összegének mérséklésére.

Az alperes fellebbezése

- [11] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kártérítés összegének mérséklését kérte tíz napra járó távolléti díj összegével egyezően. Másodlagosan a Pp. 252. § (2), illetve (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet

hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.

- [12] Az alperes fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott ítélete indokolásában a jogviszony megszüntetése óta eltelt idő jelentőségére és arra, hogy a jogsértés súlyának mérlegelésére nem volt lehetőség. A felperesnek nem a közalkalmazotti jogviszonya megszüntetésétől az ügy jogerős eldöntéséig terjedő időtartamra vonatkozóan keletkezett kára, csupán a jogellenes állapottal érintett időtartamra. Emellett a bíróságnak van lehetősége mérlegelni az egyéb körülményeket, konkrétan azt, hogy csekély súlyú volt a jogellenes magatartás és az alperes a jogviszony megszüntetésekor együttműködő magatartást tanúsított. Ezen kívül a per elhúzódsához a felperes rosszhiszemű magatartása járult hozzá.
- [13] Az eljárás ismételt lefolytatását amiatt tartotta indokoltnak, mivel a bizonyításai indítványait az elsőfokú bíróság mellőzte, ugyanakkor ennek indokait nem közölte az ítélet indokolásában. A per során keletkezett iratok, beadványok, tanúvallomások alapján ismert volt, hogy a felperesnek volt egyéb kereső tevékenysége (varrás). Ezzel kapcsolatban mellőzhetetlen lett volna azösszgszerű bevételek meghatározása a kártérítési összegből történő levonás érdekében.
- [14] A jogellenesség súlyát illetően előadta, hogy az alperesi szervezeten belül az átszervezés ténye nem volt vitatott és az sem, hogy a felperes munkaköre ennek következtében szükségszerűen megszüntetendő volt. Ez a tény az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság azért állapította meg a jogellenességet, mert a felajánlható munkakör tekintetében az alperes a felmentés közlésének tervezett időpontja előtt legalább tíz nappal nem közölt ezzel összefüggő tájékoztatást a felperessel. Ezzel kapcsolatban azonban annak kellett volna jelentőséget tulajdonítani, amennyiben megtörtént volna a tájékoztatás, abban az esetben tíz nappal később került volna sor a felmentés kibocsátására. Ezért a jogellenesség jogkövetkezményeként kizárólag ezt a tíz napos időtartamot lehetett volna figyelembe venni értékelve azt is, hogy az alperes mulasztása nem volt súlyos. Lényeges volt továbbá, hogy a felmondáskor nem volt a felperes számára felajánlható munkakör, emiatt ez az eljárási jellegű mulasztás nem befolyásolta a felperes további foglalkoztatásának a lehetőségét. A jogellenesség súlya tekintetében szükséges lett volna annak értékelése is, hogy a konkrét esetben nem a hasonló tárgyú perekre jellemző komolyabb, súlyosabb jogsértés (pl. indokolás nélküli felmentés) valósult meg a munkáltató részéről. Alapvetően a jogszabályoknak megfelelő és valós tartalmú döntés született a felperes jogviszonyának megszüntetésekor.
- [15] A 3/2014. (III.31.) KMK vélemény alapján kifejtette, hogy a munkavállalónak nem lehet igénye olyan összegre, juttatásra, amelyre a kár bekövetkezése nélkül sem lenne jogosult. Álláspontja szerint ez analógiával alkalmazható jelen esetben is, mivel jogellenesség hiányában - az átszervezésre tekintettel - semmiképp nem maradhatott volna fenn a felperes jogviszonya az alperesnél, hiszen a felmondás valós volt és másik munkakör nem volt biztosított. A jogellenességgel összefüggő tényleges kár tehát nem a felmentést követő időszakra keletkezett, csupán a felmentés közlését követő tíz napra. A munkáltató kizárólag a jogellenességgel összefüggő kárt köteles megtéríteni. Mivel jelen esetben a jogviszony megszüntetése a jogszabályoknak megfelelően történt, ezért - a tíz napi távolléti díjat meghaladó mértékben - nem igényelhetett kártérítést a felperes.
- [16] A jogerős rész-közbenső ítéletből is az következett, hogy csekély súlyú volt a jogellenesség megállapítására okot adó körülmény. Kétségtelen, hogy a felperes nyilatkozatására nem került sor a

felajánlható munkakört illetően a felmondás kibocsátását megelőzően. Az alperes azonban nem vitatottan eleget tett a megkeresési kötelezettségének, tájékozódott a felajánlható munkakör iránt. Az erre vonatkozó tájékoztatást pedig mellékelte a felmentéshez. Megállapítható volt, hogy „... a munkakör felajánlás joga nem sérült, a jogellenesség egy olyan formai követelményt alkotó láncszem hiányában nyilvánult meg, mely magát a garanciális szabály érvényesülését nem érinti,”. Mindezek alapján a felperes által érvényesített és az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítési összeg méltánytalanul eltúlzott volt. Az elsőfokú bíróságnak az eset egyedi körülményei figyelembevételével, mérlegeléssel kellett volna meghatároznia a kártérítés összegét. A megvalósított jogellenesség ugyanis semmiképp nem minősült súlyosan jogsértő intézkedésnek. A Pp. 3. § (2) bekezdésére hivatkozva, a tartalma alapján kérte vizsgálni az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait. Ez alapján az Mt. 167. § (3) bekezdése alkalmazásával a kártérítés alóli történő mentesítését kérte.

- [17] A bizonyítási indítványok tekintetében előadta, a 2019. november 28. napján előterjesztett beadványában nyilatkozott arra, hogy a felperes egyéb kereső tevékenységet is folytatott. Az elsőfokú bíróság ezt a nyilatkozatot figyelmen kívül hagyta, holott az ebből származó bevétel a kár összegét csökkenti. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét megsértette, mert nem indokolta, hogy a felajánlott bizonyítást miért mellőzte és a tényállást is hiányosan állapította meg. A felperes varrási tevékenységére a tanúk nyilatkoztak. Az egyéni vállalkozói tevékenységre vonatkozóan hivatalos adat nem állt rendelkezésre. Ezért az ezzel összefüggő további bizonyítás érdekében találta szükségesnek a bizonyítási eljárás kiegészítését.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

- [18] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a per elbírálása körében jelentős tényeket teljes mértékben feltárta, valamennyi bizonyítékot mérlegelése körébe vonta. Helyes jogi következtetések alapján, megfelelő részletességgel indokolt jogszerű döntést hozott.
- [19]ő jelentősége volt, hogy a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság jogerős határozatában elbírálta a kereseti kérelem jogalapját, vagyis megállapította a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetését. Ebből következően a folytatódó eljárás során az ezzel összefüggő körülmények nem voltak vitathatók, kizárólag az összecszerűség képezte a bírósági eljárás tárgyát. Az alperesi felmentés jogellenessége egy kogens eljárásrend megsértésén alapult, az ebből származó kárigényt nem lehetett megkérdőjelezni.
- [20] A felperes nem járt el rosszhiszeműen a per során és nem hatott közre az elsőfokú eljárás elhúzódtában. A kereseti kérelmet a jogi képviselő váltáskor részben tévesen terjesztette elő, de ez félreértésen alapult és korrigálva lett.
- [21] Az összecszerűséget illetően is megalapozott döntést hozott az elsőfokú bíróság. A felmentés óta eltelt időre történő alperesi hivatkozás a szövegkörnyezetből kiragadott ítéleti indokoláson alapult, ezért nem volt megalapozott. A jogellenességgel összefüggő kártérítés összegének meghatározásához ugyanis egy objektív matematikai művelet szükséges, vagyis nem a per időtartamához kapcsolódik a kár nagysága. Az elsőfokú bíróságnak erre figyelemmel nem volt lehetősége a kárösszeg körében mérlegelésre. Az alperes fellebbezése ellentétes volt az Mt.-vel és

jogi érvelést is nélkülözött. Továbbá nem volt levezethető az Mt.82.§-a alapján a tíz napra járó távolléti díjra vonatkozó hivatkozás sem.

- [22] A kár összegének megállapításakor nem lehetett értékelni a jogsértés csekély súlyát, függetlenül attól, hogy az alperestől, mint állami intézménytől fokozottan elvárható a jogszabályok maximális betartása a jogviszonyok megszüntetése során is.
- [23] A megtérült jövedelemmel kapcsolatos hivatkozást valótlannak és rosszhiszeműnek találta kifejtve, hogy becsatolta az ehhez kapcsolódó iratokat és nyilatkozott, hogy egyéb tevékenységből származó bevétele nincs. Nincs az adóhatóság előtt eltitkolt jövedelme, a jogviszonya jogellenes megszüntetése következtében kiesett jövedelméből eredő kárigényt érvényesítette. Az alperesnek még a perre hivatkozva sem volt jogszerűen lehetősége információkat gyűjteni a felperes vállalkozási vagy egyéb tevékenységéről.
- [24] A jogellenesség jogkövetkezményei szempontjából nem az alperes feltételezéseinek volt jelentősége, hanem annak, hogy részletes számításokat tartalmazó, matematikailag igazolható módon előterjesztett kártérítés iránti igénye jogalapjában és összecszerűségében is megalapozott volt. Ezzel szemben az alperes nem adott elő konkrét érvelést, hogy mi az a rendkívüli méltánylást érdemlő helyzet, ami a kártérítési összeg mérséklését indokolja, ugyanakkor álláspontja szerint csekély súlyú jogsértés sem ad lehetőséget a kártérítés mérséklésére.
- [25] A felperes a másodfokú eljárás során személyesen előterjesztett írásbeli nyilatkozatában részletesen cáfolta a rosszhiszemű pervittel összefüggő alperesi érvelést, kifejtette továbbá rendkívül méltánytalan helyzetbe került a felmentéssel, mert közel hatvanévesen, röviddel a nyugdíjkorhatár előtt vált munkanélkülivé és csak az aktív korúak nyugellátását tudja igénybe venni. A per folyamán bizonyított volt, hogy megfelelően és kifogás nélkül látta el a munkáját. A felmentést megelőző vezető váltást követően merültek fel problémák a személyét illetően. Vitatta, hogy a felmentéskor ne lett volna számára felajánlható betöltetlen munkakör az alperesnél.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

- [26] Az alperes fellebbezése nem alapos.
- [27] Az elsőfokú bíróság a per főtárgya tekintetében a szükséges bizonyítást követően a releváns tényállást helyesen állapította meg, a megfelelő jogszabályok alapján és azok helyes értelmezésével érdemben jogszerű döntést hozott.
- [28] A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság a következőket hangsúlyozza. A közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése esetén, amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott az Mt. 82. § (1), (2) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmények alkalmazandóak, e jogszabályhely alkalmazásának tilalmára vonatkozó rendelkezés hiányában (Kjt.38.§).
- [29] Az új Mt. a korábbi szabályozással ellentétben nem ad mérlegelési lehetőséget a bíróság számára a jogellenesség jogkövetkezményeinek alkalmazása körében. Az alperes által hivatkozottakat a 2012. június 30-áig hatályban volt a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (továbbiakban: régi Mt.) 100. § (4) bekezdése alkalmazásakor lehetett értékelni. A hatályos szabályozás értelmében a jogellenesség jogkövetkezményeként megállapítható elmaradt jövedelem, mint kártérítés meghatározása egy matematikai művelet eredménye. A jogalkotó egyértelmű,

összegekre limitet határozott meg és a kártérítés szabályai szerint rendeli vizsgálni a jogkövetkezményeket. E szabályozás alapján a munkavállaló legfeljebb a tizenkét havi távolléti díja mértékéig igényelheti a jogellenességgel összefüggésben keletkezett kára megtérítését, a kártérítés összegét a munkavállaló kárenyhítő magatartása befolyásolhatja.

- [30] Mindezekre figyelemmel tévesen hivatkozott az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [27] bekezdésében foglaltakra. Az elsőfokú bíróság ugyanis nem a kár összegét növelő tényezőként értékelte a jogviszony jogellenes megszüntetése óta eltelt időt. A régi Mt. szabályozási rendszerében a per elhúzódása valóban kihatott a jogellenesség jogkövetkezményeként igényelhető munkabér összegére. A hatályos szabályozás azonban eltérő alapon rendeli alkalmazni a jogkövetkezményeket, a jogellenesen megszüntetett jogviszony pedig nem a jogerős bírósági határozat napjával szűnik meg. A per időtartama nem hat ki a kárigény összegére, mivel az nem a munkaviszony fennállásához kapcsolódik és nem munkabérként illeti meg a munkavállalót. A felmentés óta eltelt időt annyiban kellett értékelni - és az elsőfokú bíróság is erre utalt az ítéletében -, hogy a per időtartama alatt a felperes kárigénye elérte a tizenkét havi távolléti díj mértékét és erre tekintettel azt érvényesíthette jelen perben. Megjegyzendő, amennyiben a jogellenességgel összefüggő per korábban érdemben befejeződik, ez nem képezi akadályát annak, hogy a munkavállaló az ezt követően keletkező további kárigényét - a tizenkét havi távolléti díj mértékéig - újabb keresettel érvényesítse. Ebben a tekintetben tehát nem a per időtartama, hanem a tizenkét havi távolléti díj összege képezi korlátját az igényérvényesítésnek. Mindezt a Kúria is kifejtette az elsőfokú ítéletben is hivatkozott 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 2. pontjában. Eszerint a munkavállaló a jogviszonya jogellenes megszüntetése esetén a jogerős ítélettel elbírált kárigényt meghaladó és utóbb esedékessé váló kárát újabb munkaügyi perben elévülési időn belül érvényesítheti. Ebből következően a felperes jogosult volt a per időtartama alatt a keresetét a kár növekvő összegéhez igazodóan felemelni.
- [31] Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a kár összegének meghatározásánál és a kártérítési összeg meghatározása körében a jogsértés súlyát nem vizsgálhatta és nem értékelhette. Ebből következően nem befolyásolta a kártérítés, azaz a konkrét munkavállalói kár összegét, hogy a jogellenesség milyen alperesi magatartás következménye volt, az mennyiben tekinthető csekély súlyúnak és az alperes mennyire volt együttműködő. Az alperes a fellebbezésében hivatkozott először az Mt. 167. § (3) bekezdése alkalmazására, a kártérítési felelőssége különös méltánylást érdemlő okból történő mérséklésére. A Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt tilalom folytán azonban a másodfokú bíróság a mérséklés szempontjait nem vizsgálta.
- [32] Az alperes fellebbezésében arra figyelemmel kérte tíz napi távolléti díjban meghatározni a kártérítés összegét, mivel álláspontja szerint a megfelelően lefolytatott eljárás esetén ezzel az időtartammal lehetett volna később kibocsátani a felmentést, vagyis ilyen időtartammal hosszabbodott volna meg a felperes közalkalmazotti jogviszonya. A kifejtettek alapján azonban a kártérítés összegének meghatározásakor ezt a hivatkozást sem lehetett figyelembe venni.
- [33] A lefolytatott bizonyítás adatai alapján megállapítható volt, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, hiszen kiesett jövedelme pótlására ellátást vett igénybe álláskeresői járadék formájában.
- [34] Az indokolás nélkül mellőzött bizonyítási indítvány tekintetében megállapítható volt, hogy az alperes nem tett olyan előadást, amely alapján indokolt lett volna bizonyítás elrendelése. Önmagában abból, hogy a közalkalmazotti jogviszonya fennállása alatt a felperes végzett varrással

kapcsolatos tevékenységet még nem következett, hogy a jogviszonya megszüntetése óta ilyen tevékenységből többlet jövedelme keletkezett. Az elsőfokú eljárás során erre vonatkozó egyértelmű adat, bizonyíték a perben nem merült fel, a kárenyhítés körében értékelhető előadást az alperes sem tett. Ebből következően az elsőfokú bíróság a tényállás feltárásával összefüggő kötelezettségét nem sértette akkor, amikor ilyen irányú bizonyítást nem rendelt el, mivel ezzel összefüggő konkrét bizonyítási indítványa az alperesnek nem volt.

- [35] Az alperes az elsőfokú eljárás során csupán arra hivatkozott, hogy le kell vonni az Mt. 172. § (1) bekezdése alapján azt az összeget, amit a felperes adott helyzetben elvárhatóan megkereshetett volna (álláskeresői járadék), illetve a felperesnek számszerűen megfelelően le kell vezetnie a kártérítés iránti követelését. Az alperesnek tehát kifejezetten a varrással, mint egyéb jövedelemszerző tevékenységgel összefüggő konkrét tényelőadása és bizonyítási indítványa nem volt.
- [36] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.
- [37] Az elsőfokú bíróság az eljárási illeték megfizetésére nem kötelezte a peresztes alperest teljes személyes illetékmentességre hivatkozva. Az alperes azonban költségvetési szervként nem igazolta, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§ (1) bekezdésének c) pontja, illetve (2) bekezdése alapján megilleti az illetékmentesség, ezért jelen perben az eljárási illeték megfizetése alól nem mentesült.
- [38] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság ebben a kérdésben a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján megváltoztatta az elsőfokú ítéletet és az alperest peresztesége okán az eljárási illeték megfizetésére kötelezte az Itv. 42.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján.

Záró rendelkezések

- [39] A másodfokú bíróság a Pp. 77. §, 78. §-ai alapján rendelkezett a pernyertes felperes másodfokú perköltségéről, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alkalmazásával a felperes által becsatolt megbízási szerződés (17. számú beadvány melléklete), illetőleg az óra elszámolás (20.000 forint +ÁFA/munkaóra) alapján.
- [40] A fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 46.§ (1) bekezdésén alapult, figyelemmel a pertárgy értékére, azaz 1.161.600 forintra.
- [41] A másodfokú bíróság a fellebbezést erre irányuló kérelem hiányában a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 143.§-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2020. október 6.

. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Asbóth Balázs s.k.
bíró